

L'edat avançada, temps oportú de trobament amb Crist

Romà Casanova, bisbe de Vic

Som en la postmodernitat, un temps amb gran densitat d'ideologies que no han estat propícies al fet religiós. Un temps llarg, des de finals dels anys seixanta del segle passat, en què moltíssima gent ha abandonat la vida de fe. En el transcurs de més de seixanta anys aquesta mentalitat ha produït l'efecte que molts arribin a l'ancianitat lluny de la creença cristiana. El sant pare Lleó, en el missatge per a la VI Jornada Mundial dels avis i persones grans, planteja aquesta qüestió: «Cada vegada més sovint, a diferència del que s'esdevenia en el passat, és possible de fer-se gran sense haver tingut una experiència real de fe.» Això ens interpel·la a tots nosaltres, comunitat de creients, urgint-nos a pregar i treballar perquè els ancians siguin també atesos i puguin tenir experiències de trobament amb Crist. En tota edat, també en la vellesa, hom pot trobar-se amb el Déu vivent.

La fragilitat de la vellesa no és un fracàs, sinó una oportunitat per descobrir que Déu no abandona mai els seus fills

De fet, en l'edat avançada sorgeixen amb més urgència les preguntes sobre el sentit de la vida, quan hom experimenta la fragilitat i, de vegades amb dolor, l'aïllament i fins i tot l'abandonament. Aquest situació pot convertir-se en temps oportú per a iniciar o tornar a emprendre un camí de trobament amb el misteri de Déu, aquell qui, com deia sant Agustí, «és mare, perquè escalfa, perquè nodreix, perquè alleta». La fragilitat, pròpia de l'edat, no ens ha d'avergonyar; l'hem de viure com a possibilitat de redescobrir que tots necessitem de tots, que ningú no es basta a si mateix. També el Se-

nyor se'ns ofereix com a proïsme en tota situació i ens regala la seva tendresa, que amoreixa el cor adolorit. Aquesta jornada dels avis i de la gent gran és una crida a tenir-los en compte, amb una pràctica concreta: la visita a la llar familiar, a la residència o a l'hospital. Aquesta obligació la tenen, primerament, els fills i els nets, però també la comunitat cristiana com a tal. En la visita es fa realitat el lema de la diada: *Jo no t'oblidaré* (Is 49,15). Tots som instruments de Déu per a dur el consol i fer renéixer la confiança que Déu no ens abandona mai.

Una darrera mirada a aquesta qüestió: quant de bé feu els qui desgraneu els comptes del sant rosari, resant la pregària dels pobres i senzills que contempen la vida de Jesús des dels ulls de Maria! El Papa, en el missatge esmentat, escriu: «Germans i germanes grans, us agraïxo que, amb les vostres oracions, especialment quan reciteu el sant rosari, em sosteniu cada dia.»

